

„— А онзи Българинъ лънивъ, Иванъ, Отецътъ Рилскій? .
Защо го нема между васъ? . Не е ли стигналъ още? .
Разбирамъ! . . . Тъзи Българи сж толкози щастливи
Щото свѣтецътъ имъ не счелъ за нужно тукъ да доде! „

„— Ей! . Ето ме! . . провикналъ се премъдрий синъ на Рила,
Гърбатъ катъ буква С, вцѣпенъ върху една кобила,
Намѣтналъ съсъ кожухъ съдранъ, окаленъ до ушитъ,
Съ ботуши зяпнали отпредъ, съсъ пърхотъ по коситъ,
Съ червени пѣпки по носа и съ гурели въ очитъ . . .
„Ей! Идж! . . Пжтя бѣше лошъ, о Господи, прости ме!
„Съсъ ревматизми мжно се върви, особно зимъ!“

„— Иване! казалъ Саваотъ, какво ще ми попросишъ? .
Отъ твойтъ Българи какво прошение ми носишъ? . „

„— Владико Щедрий, отвѣщаль Свѣтій Иванъ, земята
На мойтъ братя Българи е хубава, богата; —
Но дай имъ вѣра, дай имъ трудъ! . . Да бждѣтъ неуклонни
Отъ Православието си. — да бждѣтъ и списовни! . . .“

„— Така да бжде, рѣкълъ Богъ . . . Това което искашъ
Е доказателство че ти отъ добрини разбирашъ . . .
Ти най-добъръ подарѣкъ взе! . . Сега, върви съсъ здравѣе,
И на народа си кажи че му поднасяшъ щастѣе: —
Трудъ, Вѣра, — щастѣето е въ тяхъ!

„— Но искамъ още нѣщо!
Приложилъ Рилскія Свѣтецъ . . .

„— Що?! —“

„— Домакинство вѣщо
За Българката бихъ желалъ . . . У насъ жената, Боже,
Е малко тѣпичка . . . Бжди къмъ нея щедъръ тоже!
Добри ступани безъ добри ступанки, — пусто село! . . .“

„— Ти много искашъ, казалъ Богъ, като намръщилъ чело,
Но хайде, давамъ ти и туй, върви . . . И научи са
По чистичко да се държишъ и да мѣнявашъ риза.
Единъ Свѣтецъ е срамота да ходи тѣй несчесанъ,
Немитъ, одрипанъ, да вони на ряпа и на чесънъ! . . .“